

הסכם בין ישראל ובין שבדיה בדבר הפקה משותפת של סרטים

נחתם בשטוקהולם ביום 10 בספטמבר, 1971
נכנס לתוקף לגבי ישראל ביום 10 בספטמבר, 1971

כתבי אמנה 785, כרך 22.

(תרגום)

ממשלת מדינת ישראל וממשלת ממלכת שבדיה, ברצותן לעודד ולהרחיב את שיתוף הפעולה בין תעשיות הסרטים של שתי ארצותיהן, הסכימו כדלקמן:

סעיף 1

סרטים שיופקו בהפקה משותפת בתנאי הסכם זה ייחשבו כסרטים לאומיים על-ידי הרשויות המוסמכות של שתי הארצות.

הם יהיו זכאים להנאה שלמה מן ההטבות הנובעות מכך בתוקף התקנות הקיימות, או העשויות להיות מותקנות, בכל אחת מן הארצות.

התקנות הקיימות בדבר הסיוע הכספי של סוונסקה פילמאינסטיטוטט להפקות משותפות בין שבדיה ובין ארצות זרות יהיו חלות גם לגבי סרטים שיופקו בהפקה משותפת בין ישראל ובין שבדיה בתנאי הסכם זה.

ייצור סרטים בהפקה משותפת בין שתי הארצות חייב לקבל את אישורן של הרשויות המוסמכות של שתי הארצות, לאחר התייעצות הדדית. למטרת הסכם זה המונח "רשויות מוסמכות" מתייחס אל: בישראל: מרכז הסרט הישראלי, משרד המסחר והתעשייה. בשבדיה: סוונסקה פילמאינסטיטוטט.

סעיף 2

כדי ליהנות מן זכויות היתר המוענקות להפקה משותפת בתנאי הסכם זה, חייבים הסרטים להיות מופקים בידי מפיקים בעלי מעמד טכני וכספי מניח את הדעת, ובעלי ניסיון מקצועי שהוכר על ידי הרשויות הלאומיות של כל אחד מהם.

סעיף 3

כדי ליהנות מן זכויות היתר שבהפקה המשותפת, צריכה ההשתתפות הכספית המינימלית של ארץ אחת להתאים ל-25% מסך כל הוצאות ההפקה של הסרט. ההשתתפות הטכנית והאמנותית של כל ארץ וארץ תהא תואמת את השתתפותה הכספית.

סעיף 4

הסרטים חייבים להיות מופקים על ידי במאים, טכנאים ואמנים שהם בעלי אזרחות ישראלית או שבדית, או המשתייכות לתחום התרבות של אחת משתי הארצות הללו.

השתתפותו של אמן שאינו ממלא אחר דרישות האזרחות או תחום התרבות ניתן לאשרה רק באורח יוצא מן הכלל.

סעיף 5

במשך תקופה של שנה אחת, יש להשיג איזון כללי לגבי ההשתתפות הכספית והאמנותית, וכן לגבי ניצולם של מתקנים טכניים (אולפנים ומעבדות) בשתי הארצות, בכל הסרטים שהופקו בהפקה משותפת לפי הסכם זה.

סעיף 6

לכל סרט שנוצר בהפקה משותפת חייבים להיות שני נגטיבים או נגטיב אחד ודיופ נגטיב אחד.

כל מפיק-שותף יהיה בעליו של נגטיב אחד של הסרט או של מסטר דיופ פוזיטיב. קיים נגטיב יחיד או מסטר דיופ פוזיטיב יחיד בלבד, תהא לכל מפיק-שותף הזכות להתקין העתק מאותו נגטיב או מסטר דיופ פוזיטיב, או לגרום להתקנתו של העתק כאמור.

סעיף 7

ההכנסות הנובעות מניצולו בישראל של סרט שהופק במשותף שייכות למפיק-השותף הישראלי, ואלו הנובעות מניצולו של אותו סרט בשבדיה- למפיק-השותף השבדי.

ההכנסות הנובעות מניצולו של סרט שהופק במשותף בארצות שאינן ישראל ושבדיה, יתחלקו בין המפיקים-השותפים באורח יחסי להשתתפותו של כל אחד מהם בסך כל הוצאותיו של הסרט.

בדרך של עיקרון, ייצא סרט שהופק במשותף תהא באחריותו של המפיק-השותף הגדול, דהיינו של המפיק שהשתתפותו הכספית גדולה יותר. במקרה שסרט שהופק במשותף יוצא לארץ שיבוא סרטים בה מוגבל במכסות, יירשם הסרט, בדרך של עיקרון, על חשבון מכסתה של הארץ שהשתתפותה הכספית היא הגדולה.

היתה השתתפותן של שתי הארצות שווה, יירשם הסרט במכסתה של הארץ שלה אפשרויות יוצא טובות יותר.

במקרה שהסרט שהופק במשותף מיוצא לארץ שיבוא הסרטים בה הוא בלתי מוגבל לגבי אחת מן הארצות המפיקות במשותף, ייוצא הסרט על ידי אותה ארץ.

סעיף 8

כתורות הסרט, הודעות וכל חומר פרסום אחר שהוצא אודות סרט שהופק במשותף, חייבים לציין את ההפקה המשותפת בין ישראל ובין שבדיה.

בדרך של עיקרון, הצגת סרט שבהפקה משותפת בפסטיבלים בינלאומיים לסרטים תהא באחריותה של ארצו של המפיק השותף הגדול.

סרטים שהופקו במשותף מתוך השתתפות שווה יוצגו בפסטיבלים בינלאומיים לסרטים על ידי הארץ שלה משתייך הבמאי.

סעיף 9

הרשויות המוסמכות של הצדדים המקשרים יעיינו בהפקתם במשותף של סרטים בעלי רמה בינלאומית בין ישראל ושבדיה ובין ארצות אחרות שעימהן קשורה האחת או האחרת בהסכם להפקה משותפת.

התנאים לאישורן של הפקות במשותף כאמור ייבחנו בנפרד בכל מקרה ומקרה.

סעיף 10

הרשויות המוסמכות יעשו כמיטב יכולתן כדי להקל על נסיעתם, כניסתם ושהותם של הצוותים האמנותיים והטכניים המשתתפים בעבודת סרטים אלה, וכן על היצוא והיבוא, בכל ארץ וארץ, של החומרים והציוד הדרושים להפקתו ולהפצתו של הסרט (סרטי צילום, ציוד טכני, תלבושות, מערכות תפאורה, חומר פרסום).

סעיף 11

בקשות לשם אישורן של הפקות במשותף יש להגיש לכל אחת מן הרשויות המוסמכות של הצדדים המתקשרים, בהתאם לנספח להסכם זה.

החוזה להפקה משותפת יכלול סעיף לכך, כי אישור להפקה משותפת אינו מחייב את רשויות שתי הארצות להרשות הצגתו לציבור של הסרט.

סעיף אחד יקבע את האחריות הכספית של כל מפיק-שותף, במקרה שיימנע אישור להפצתו או להצגתו של הסרט באחת משתי הארצות, או בארץ שלישית.

סעיף 12

בכפוף לחוקים ולתקנות שבכל אחת מן הארצות, לא יהיו מכירתם, ניצולם, יבואם והפצתם של סרטים מוכנים מוגבלים בכל דרך שהיא בכל אחד משני הצדדים.

סעיף 13

ועדה מעורבת, המורכבת מנציגי הרשויות המוסמכות ומומחים מקצועיים משתי הארצות, תפקח ותבדוק את פעולתו של ההסכם ותבחן כל הצעה לשינויו.

בכל זמן משכו של הסכם זה תתכנס הועדה אחת לשנה, בישראל ובשבדיה, חליפות. כן ניתן לכנסה על פי בקשת אחד משני הצדדים.

במקרה של שינויים בחוקים הקיימים החלים על תעשיית הסרטים, הנראים כמזיקים לאחד מן הצדדים המתקשרים, תתכנס הועדה לא יאוחר מאשר שני חודשים מתאריך פרסומו של השינוי האמור.

סעיף 14

הסכם זה יעמוד בתוקפו אף לאחר פקיעתו, למטרת חיסולן של הכנסות המגיעות מסרטים שהופקו בשותף בהתאם להסכם.

סעיף 15

ההסכם ייכנס לתוקף בתאריך חתימתו. הוא יעמוד בתוקפו למשך שנה אחת, אלא אם כן הסתלק ממנו אחד מן הצדדים המתקשרים שלושה חודשים לפני פקיעתו.

ולראיה חתמו החתומים מטה, שהוסמכו לכך כדיון, איש איש על ידי ממשלתו, על הסכם זה. נעשה בעותק כפול בשטוקהולם, ביום העשירי לספטמבר, אלף תשע מאות ושבעים ואחת.

אינגבר קרלסון
בשם ממשלת
ממלכת שבדיה

יגאל אלון
בשם ממשלת
מדינת ישראל

נספח

נוהל החלה

כדי ליהנות מהסכם זה, על המפיקים השותפים של כל ארץ וארץ להגיש לרשותם המוסמכת, עם בקשתם לאישור ההפקה המשותפת, את שלהלן:

1. תסריט מפורט
2. ראיה כי זכויות ההסרטה נרכשו כחוק
3. חוזה הפקה המשותפת, חתום בידי החברות המפיקות במשותף
4. תקציב מפורט ותכנית מימון
5. רשימת ההשתתפות הטכנית והאמנותית של שתי הארצות
6. תכנית ההפקה המשותפת
7. דין וחשבון מפורט בדבר השתתפותה של כל חברה במימונו של הסרט, בצירוף סעיף המודיע איזו משתי החברות מחזיקה באחריות הביצוע לגבי ההפקה, וסעיף לעניין התוצאות הכספיות או חלוקת ההכנסות, העשויות לנבוע מחריגה מן התקציב, אם תהיה כזאת.

הבקשה להפקות במשותף חייבת להיות מוגשת תחילה לרשויות המוסמכות של ארצו של המפיק-השותף הגדול.

לאחר אישורן של רשויות אלה, היא תוגש לרשויות ארצו של המפיק-השותף הקטן, בצרוף אישורה של ארץ המפיק-הגדול.

במקרה שההפקה המשותפת היא בעלת השתתפות שווה, לא יהא אישורה של הרשות המוסמכת של הארץ האחת בר תוקף בלא אישורה של הרשות המוסמכת של הארץ האחרת.